

ADAM SILVERA
EL SUPERVIVENT
VOL MORIR AL FINAL

De l'autor del best-seller
TOTS DOS MOREN AL FINAL

ADAM SILVERA

EL SUPERVIVENT VOL MORIR AL FINAL

Traducció d'Ariadna Ausió i Maria Luna

Fanbooks

Títol original: *The Survivor Wants to Die at the End*

© Adam Silvera, 2025

© de la traducció: Ariadna Ausió i Maria Luna, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: setembre del 2025

ISBN: 978-84-10028-59-3

Dipòsit legal: B. 13.696-2025

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscs gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

PART 1

Els No-Últims Dies

Mort-Sobtada no només ha canviat com vivim tots abans de morir, sinó també la vida d'aquells que contemplen la seva pròpia mort. Si Mort-Sobtada no ha trucat a aquells que pateixen, és que no és el seu Últim Dia. Tan senzill com això. Ha estat angoixant veure com la gent intenta demostrar que Mort-Sobtada està equivocada. El meu més gran desig és que, en viure, cada una de les ànimes es guareixi i ja no esperi més la nostra trucada.

JOAQUIN ROSA, CREADOR DE MORT-SOBTADA

LOS ANGELES

22 de juliol de 2020

PAZ DARIO

07.44 h (horari d'estiu del Pacífic)

Mort-Sobtada no em truca mai per dir-me que moriré. Tant de bo ho fes.

Cada nit, entre la mitjanit i les tres de la matinada, quan els missatgers alerten la gent sobre el seu Últim Dia, em quedo despert i miro fixament el telèfon, desitjant que soni aquell timbre inquietant que em comunicarà la meva mort precoç. O la meva mort tardana, si som realistes sobre el fet que he desitjat ben poc estar viu. Somio en la nit en què pugui interrompre el meu missatger mentre em dona el condol i em comunica que estic a punt de morir i dir-li: «Gràcies per donar-me la millor notícia de la meva vida».

I després, d'alguna manera, finalment moriré.

El telèfon no em va sonar anit; així doncs, em veig obligat a viure un altre No-Últim Dia.

Sempre faig veure que tinc ganes de viure per a totes les persones que s'esforcen per mantenir-me amb vida: la meva mare, evidentment; el meu padastre, que feia d'assessor acadèmic i segueix actuant com a tal; la meva terapeuta, a qui menteixo cada divendres a la tarda; el meu psiquiatre, que em recepta els antidepressius que vaig utilitzar el març per prendre'n una sobredosi. Gairebé em sento culpable de

fer perdre el temps a tothom, ja que soc una causa perduda. Però si no aconsegueixo convèncer tothom que només em vaig intentar suïcidar per culpa d'aquell documental sobre l'incident de la meva infantesa, m'enviaran a un centre per al tractament dels suïcidis on només hi haurà més gent treballant per mantenir-me amb vida, i no tindrè cap oportunitat per intentar tornar-me a suïcidar.

Si aquest No-Últim Dia va tan bé com espero, potser m'alegraré de quedar-me.

Per primera vegada en quasi deu anys, tinc la segona ronda d'un càsting. I no pas un càsting qualsevol, sinó una prova de química per ser l'interès amorós en una pel·lícula. I no pas una pel·lícula qualsevol, sinó l'adaptació de la meva novel·la fantàstica preferida: *Cor daurat*. Tot el que em va caldre per aconseguir-ho va ser un *selftape* brutal i mentir sobre qui soc.

He d'aconseguir que m'agafin per interpretar el paper dels meus somnis.

Em passejo per la meva habitació, repassant el paper per al càsting, tot i que ja m'he après el text. Aquí tot és en blanc i negre, excepte les novel·les, les obres de teatre i els videojocs que m'entretenen durant els meus No-Últims dies. La mama em va regalar aquesta gran planta zebra, que, tot i el seu nom, no s'adiu amb l'estil de la meva habitació. Va ser una bona idea posar-hi un toc natural de verd, però prou feina tenia per alimentar-me a mi mateix, o sigui que la planta s'ha anat tornant de color marró a causa de l'abandonament. L'he de llençar, perquè no puc veure com es mor una planta abans que jo.

Bé, és hora de preparar-se. Fico el meu paper per al càsting a dins del llibre *Cor daurat* com si fos un amulet de la bona sort de 912 pàgines i, tot seguit, l'entaforo a la motxilla que normalment utilitzo per anar d'excursió. Agafo

la samarreta negra i els texans que m'han demanat per fer el càsting i estic a punt de ficar-me a la dutxa quan veig el meu diari a terra. M'afanyo a desar-lo a la tauleta de nit, ja que m'he oblidat de fer-ho a les tres de la matinada. No vull que ningú el vegi.

Obro la porta i sento una cançó en espanyol que sona a la ràdio antiga que vaig col·locar a sobre de la nevera després de desfer-nos de tot l'alcohol. La mama i en Rolando riuen mentre preparen l'esmorzar abans que ella se'n vagi a treballar al centre d'acolliment per a dones. Són aquests petits moments, quan la mama no em porta plantes ni em supervisa la dosi dels antidepressius, que em donen l'esperança que ella estarà bé si jo em moro. Encara que digués el contrari després del meu intent de suïcidi (només parlo del de març perquè ningú no sap res del segon).

Abans de fingir ser en Paz Feliç per a la mama i en Rolando, m'he de preparar, com qualsevol actor que passa per perruqueria i maquillatge. Només he estat en un estudi de cine quan tenia sis anys, però recordo pensar com n'era de guai que els artistes m'ajudessin a ficar-me en el personatge abans que el director cridés «Acció». Ara faig tot això jo sol abans d'interpretar la felicitat.

Em precipito pel passadís i entro al bany, que encara està calent i entelat després de la dutxa matinal d'en Rolando. Netejo el mirall entelat i intento distingir el malvat que tothom hi veu, però només observo un noi que s'ha tenyit els cabells foscos de ros per aconseguir aquesta feina i que es deixa créixer els rínxols per amagar el rostre que tothom coneix més per la docusèrie sobre el primer Últim Dia que no pas pel petit però prometedor paper a l'última pel·lícula de Scorpius Hawthorne.

L'aigua freda de la dutxa em desperta d'un sobresalt abans de girar tant el mànec de l'aixeta que l'aigua calenta em

fa tornar vermella la pell bronzejada. M'obligo a quedar-m'hi a sota, encara que el cos em vol prendre el control de les cames i retrocedir. Finalment guanya el cos i surto de la dutxa.

La zona de la pica està atapeïda de totes les coses de la mama i en Rolando, com el raspall d'ella amb un bosc de cabells blancs i negres, la pinta i el gel d'ell, el sabó de cactus que van comprar al Melrose Market i el plat de porcellana on ella deixa l'anell de compromís quan duu a terme la seva rutina d'hidratació. No hi ha cap senyal real de la meva existència, excepte pel raspall de dents dins d'un pot de plàstic taronja juntament amb els seus. És a posta. Quan em mori, vull que la mama s'oblidi de mi tan ràpidament com sigui possible. Això vol dir no veure les meves coses pels nostres espais compartits. Si la meva mort persegueix la mama, es veurà obligada a tornar-se a traslladar per fugir del meu fantasma, com vam fer després que es morís el papa, però aquesta caseta que la mama i en Rolando van comprar és la seva part preferida de viure a Los Angeles. Representa el nostre començar de zero.

O, almenys, el que se suposava que havia de ser el nostre començar de zero.

A més d'una nota de suïcidi per a la mama, n'hauria de deixar una altra per a en Rolando, perquè munti un Mercat d'Encants dels Difunts, ja que sé que la mama no tindrà el valor de vendre les meves coses. Ella és qui guanya el pa a casa, però amb prou feines; estem parlant d'un pa sec i florit. Segurament en podran treure un bon pessic si venen el meu exemplar de l'últim llibre de Scorpius Hawthorne, signat per l'autor, i les fotos Polaroid que em va fer amb el repartiment.

Aquell viatge a Brasil amb la mama per rodar la meva escena va ser al·lucinant. Encara no em puc creure que pogués visitar l'emblemàtic escenari del Castell Milagro i...

No, no recordaré la meva època com a jove Larkin Cano quan ara he d'interpretar un paper diferent. No vull dir el del càsting, sinó el paper que interpreto cada No-Últim Dia.

Completament vestit i polit, agafo el pom de la porta i murmuro «Acció».

Em converteixo en en Paz Felix.

—Bon dia —dic amb un somriure d'Oscar mentre entro a la sala d'estar.

La mama i en Rolando mengen tacos per esmorzar al racó que fa de menjador i juguen a l'Othello, el joc de taula que m'encantava quan era petit. Alcen la mirada amb un somriure autèntic perquè la Mama-Felix i en Rolando-Felix no són papers que estiguin interpretant.

—Bon dia, Pazito —diu la mama.

De petit m'encantava que em diguessin Pazito.

—Estàs a punt per al càsting? —em pregunta.

—Sí.

En Rolando em prepara un plat.

—Menja, Paz-Man. Necessitaràs forces.

M'alimento a la força perquè, si no ho fes, s'ensumarien alguna cosa. La veritat és que, malgrat que no acostumo a tenir gana per menjar, sempre em moro de fam per la vida. De vegades em sento tan buit que em fa mal la panxa, com si ronqués de felicitat, però no hi ha mai res per menjar ni res fa prou bona pinta, o quan finalment em ve de gust alguna cosa, ningú no en pren nota.

—Vols que t'ajudi a donar-te la rèplica? —em pregunta en Rolando.

Passo, perquè quan vaig gravar el *selftape*, en Rolando em feia la rèplica i era massa dramàtic, com si estigués fent el càsting per a alguna telenovella des de darrere la càmera.

Li vaig haver de dir que ho deixés córrer, gravar prèviament el text dels altres personatges amb una veu més greu i

anar omplint les pauses que havia reservat per al meu personatge. Gràcies a aquesta actuació, he aconseguit passar a la segona ronda. No vull que en Rolando se'm torni a ficar al cap.

—Què et sembla si et porto al càsting? —em pregunta, sempre desesperat per demostrar-me que és diferent del papa, que sí, que ja ho sé.

—Hi aniré caminant. Vull que em toqui l'aire.

Alça les mans en senyal de rendició.

—M'agafaré el dia lliure per si canvies d'opinió.

—No necessites una feina, per agafar-te el dia lliure? —Fingeixo una rialla perquè sembli una broma, però la mama em renya igualment mentre en Rolando també riu. El seu riure també és fingit.

—M'agafo el dia lliure de buscar feina —diu en Rolando mentre prepara un te i parla de les coses que farà per casa.

Desconnecto.

El mes passat a en Rolando el van acomiadar d'aquella universitat local per un tema de finançament. És una merda perquè li encantava tornar a tenir una feina d'oficina, sobretot després d'haver-me educat a casa durant gran part de la secundària, però la hipoteca i les assegurances mèdiques encara són més merda. Està sent molt clar respecte a la propera feina que acceptarà. «Res que m'impliqui emocionalment», continua dient.

Fer d'assessor acadèmic era perfecte perquè li permetia parlar d'altres feines mentre es feia passar el desig d'ajudar la gent. A diferència dels anys esgotadors en què va ser assessor acadèmic de l'escola primària. «Qui ho havia de dir que els nens tenien tants problemes?», ha dit més d'una vegada, fins i tot davant meu, que en vaig tenir molts, de petit. I després, per descomptat, hi ha la seva feina més efímera però ben exigent com un dels primers missatgers de Mort-Sobtada del món. Han passat quasi deu anys des que la va

deixar el primer Últim Dia. El mateix dia que em va canviar la vida tan de pressa que em vaig convertir en aquell nen amb un munt de problemes.

Serà boníssim si em surt la pel·lícula abans que ell trobi feina.

En Rolando li porta el te a la mama i li fa un petó.

—Bon profit, gloriosa Gloria.

—Gràcies, *mi amor*.

Estic força content que la mama estigui enamorada —aquest cop de debò—, però de vegades és dur veure-ho, sabent que jo em moriré sense que ningú m'estimi. Cada nit, quan estic sol al llit esperant la trucada de Mort-Sobtada, em pregunto si començaria a témer per la meva vida si tingués algú al costat. Algú que m'abracés. Algú que em fes petons. Algú que m'estimés.

Però qui es podria enamorar d'un assassí?

Ningú.

Em rento el plat, mentre deixo que l'aigua calenta em torni a cremar. Tanco l'aixeta abans que ningú no s'adoni que tinc les mans més netes que el plat.

—Pazito?

—Sí, mama?

—T'he preguntat si estàs bé.

Per ser un gran actor s'ha de saber escoltar, però estava tan abstret que no he sentit la meva companya d'escena. Ara tinc la mirada fixa com si m'hagués oblidat del text. Estic sortint del personatge, com si m'haguessin tret la màscara de Paz Fel·liç i el vestuari, i quedo exposat com un actor que no treballa i que ni tan sols es mereix fer-ho. No, soc un gran actor, i sí, els grans actors han de saber escoltar, però també han de saber actuar amb la veritat. Així doncs, diré la veritat, bé, una veritat.

—Ho sento, mama, és que estic fet un flam per aquest càsting —dic mentre miro fixament a terra, com si em fes

vergonya. Aquesta part pot ser una actuació, però estic venent la veritat que, sí, no estic d'humor, però fixa't en mi, n'estic parlant en lloc d'amagar-ho tot com l'última vegada. Tot seguit, ho remato amb una mentida—: Estic bé.

Les potes de la cadira de la mama comencen a xerricar i s'aturen. Està desesperada per consolar-me, però li he dit que necessito una mica d'espai cada vegada que m'expresso perquè tot aquest enrenou fa que cada petita cosa sembli molt més gran del que és. He utilitzat totes les paraules adequades de la meva terapeuta per expressar-me, i està funcionant, però sé que és molt dur per a la mama no poder fer-se'n càrrec.

També és dur per a mi. Si tan sols una abraçada em pogués salvar.

—El millor que pots fer en aquest càsting és ser tu mateix —em diu la mama.

—No ha de ser un personatge? —pregunta en Rolando.

—Ha de donar vida a un personatge com només ho pot fer ell —respon la mama. Ella m'ha animat a perseguir els meus somnis des que era petit—. Fes d'aquest càsting el teu retorn, Pazito.

—Ho faré —declaro.

Mai no hi havia hagut tant en joc. Si no aconsegueixo aquest paper, no tindrè cap motiu per viure.

Començo a sortir quan la mama em crida.

—Deixa'm agafar la teva... —La veu se li apaga mentre entra a la seva habitació.

Ja sé que va a buscar el meu antidepressiu diari. El pot amb el Prozac està amagat en algun lloc de la seva habitació perquè, després de la primera vegada que em vaig intentar suïcidar, no es refia que jo en respecti la dosi.

Tenia els meus motius.

A principis de gener, Piction+ va començar a emetre la seva docusèrie *Trucades perdudes terribles* sobre els Dotze de

la Mort, els dotze Nominats que van morir el primer Últim Dia sense previ avís a causa d'algun misteriós error en el sistema predictiu igualment misteriós de Mort-Sobtada. Els episodis s'emetien setmanalment i cada un tractava d'un Nominat diferent. L'episodi final era sobre el papa, que no creia en Mort-Sobtada. Els directors de la pel·lícula ens hi volien incloure a nosaltres, però la mama s'hi va negar i els va pregar que no seguisin endavant amb el projecte perquè reobriria una ferida espantosa (com si en algun moment s'hagués tancat). Van ignorar els seus precés perquè «la història s'ha de recordar». No ens va sorprendre quan vam descobrir que els directors eren pronaturalistes, és a dir, persones que volen preservar les formes naturals de viure i morir d'abans de l'existència de Mort-Sobtada. La docusèrie no va intentar mai recordar la història. Era un atac contra Mort-Sobtada. I jo em vaig quedar atrapat entre dos focs.

Com si la meua angouxa no estigués prou pels núvols en el compte enrere per a l'estrena final, l'episodi es va emetre durant la mateixa setmana en què el Govern va dictar l'ordre de quedar-se a casa per evitar la propagació del coronavirus i garantir que ningú no tingués res més per fer que atabalar-se i mirar la tele. Va ser asfixiant veure aquella conferència de premsa amb el CNE, el Centre Nacional d'Epidemiologia, i Mort-Sobtada en què van comunicar que més de tres milions de persones podien morir arreu del món si no hi posàvem de la nostra part immediatament quedant-nos a casa, i la docusèrie no va fer res més que empitjorar la situació per a tothom sembrant el dubte sobre Mort-Sobtada a causa de l'error fatal que havien comès feia quasi deu anys.

Passés el que passés, amb pandèmia o sense, el meu món es tornaria més inhabitable després d'aquella emissió de l'episodi final. No me'l vaig mirar mai, però, pel que sembla, els directors van donar un aire sensacionalista a l'inci-

dent traumàtic de la meva infantesa i al judici que va venir després, ja que em van presentar com un assassí a sou psicòtic preparat per la mama, perquè així ella podia seguir amb la seva aventura amb en Rolando. I milions de persones s'ho van creure.

Així doncs, el quart dia de confinament, una hora després que finalitzessin les trucades de Mort-Sobtada, vaig intentar demostrar que Mort-Sobtada s'equivocava empassant-me tot el pot d'antidepressius, que vaig fer baixar amb el bourbon del meu padastre.

Tot seguit, vaig esperar fins a morir, la qual cosa s'està convertint en la història de la meva vida.

Se'm va emboirar la vista, vaig començar a cremar de febre i em vaig començar a desmaiar, commocionat perquè per fi m'estava morint. Estava massa dèbil, drogat, borratxo i a prop de la mort per plorar, per molt que fos una merda haver arribat a aquell lloc fosc, però em sentia feliç de marxar per sempre. M'hauria mort si la mama no s'hagués despertat a causa del seu malson habitual sobre el papa, només per trobar-se una cosa pitjor: a mi, inconscient sobre un bassal de vòmit.

Avui encara no recordo haver caigut del llit ni el viatge en ambulància ni el rentat d'estómac, però encara em turmenta despertar-me a urgències, emmanillat a les baranes del llit com si fos el criminal perillós que la docusèrie em va fer semblar, i veure la mama que es treia la mascareta mentre em suplicava que no tornés a fer mai més una cosa així.

—Soc planificadora —havia dit la mama entre llàgrimes, mentre m'agafava la mà—, però no planifico viure en un món sense tu, Pazito. Si et llesves la vida, llavors jo planificaré llevar-me també la meva.

Vaig passar tres dies a la zona de psiquiatria pensant en el que havia dit la mama. L'estimo molt, però odio aquella amenaça sobre matar-se ella també si jo em suïcidava. Té

tant per viure..., encara que ja no sigui mare perquè el seu únic fill s'haurà mort.

No puc suportar aquesta pressió per seguir vivint quan no tinc cap motiu per viure.

Necessito viure la meva vida, i la meva mort, com em sembli millor.

He esperat el moment oportú perquè he après la lliçó sobre intentar demostrar que Mort-Sobtada no té raó. Hi va haver l'intent de suïcidi al març, però el del meu aniversari el mes passat ha de seguir sent un secret o no tindrà l'oportunitat de tornar-ho a intentar d'aquí a deu dies pel desè aniversari de la mort del papa.

La mama ve pel passadís i em dona una pastilla.

M'empasso el Prozac i somric com si ja m'hagués curat la depressió.

Tot seguit, la mama se'm queda mirant, quasi com si fos una directora de càsting que no es creu la meva actuació com a Paz Feliç i només hi veu un actor sobreactuant, que és l'última cosa que vol qualsevol actor respectable. Però no és això. Em veu com el seu angelet, el seu únic fill, el nen a qui acompanyava als càstings, el nen a qui feia pessigolles durant les proves de les disfresses de Halloween, el nen que solia creure en profecies perquè solia creure en el futur.

El nen que es pensava que estava sent un heroi quan li va salvar la vida.

El nen que va créixer i que ara es vol morir.

—Espero que estiguis millor, Pazito.

—Jo també, mama —li dic la veritat, però sé que no és així.

Després surto de casa.

—I fi de l'escena —murmuro.

Ja no soc en Paz Feliç. I no ho he estat des del primer Últim Dia en què vaig matar el meu pare.